

અધ્યાય ૨૭

પોથીદાન

શ્રી ગણેશાય નમઃ । શ્રી સરસ્વત્યૈ નમઃ । શ્રી ગુરુભ્યો નમઃ ।
શ્રી કુલદેવતાયૈ નમઃ । શ્રી સીતારામચંદ્રાભ્યાં નમઃ ।
શ્રી સદ્ગુરુસાઈનાથાય નમઃ ।

શ્રી સાઈબાબા ભક્તોના ધર્મગ્રંથને સ્પર્શ વડે પાવન કરી વાચન-પારાયણ સારુ પાછા આપી કેવી કૃપા દર્શાવતા હતા તે કથાનું વર્ણન આ અધ્યાયમાં છે.

ઉપોદ્ઘાત : ભાવથી સમુદ્રસ્નાન કરનાર માનવીને સર્વ તીર્થ તથા નદીઓમાં સ્નાન કર્યાનું પુણ્ય મળે છે. એ મુજબ સદ્ગુરુના ચરણનો આશ્રય લેનારને બ્રહ્મા-વિષ્ણુ-મહેશ એ ત્રણે દેવ તથા પરબ્રહ્મને નમસ્કાર કર્યાનું પુણ્ય હાંસલ થાય છે. કલ્પવૃક્ષ સમ, જ્ઞાનના સાગર, આત્મસાક્ષાત્કાર કરાવનાર શ્રી સાઈનો સદા વિજય હોય ! હે સાઈ ! આપની કથા પર અમારો પ્રેમ હોય ! મેઘની પાસેથી મળેલા જળને પીતાં ચાતકને જેવો આનંદ થાય છે તેવો જ આનંદ શ્રી બાબાની લીલા-કથાના સૌ વક્તા-શ્રોતાને થયે ! હે સાઈબાબા ! આપની કથા શ્રવણ કરનારમાં તેમજ અમારા સૌ કુટુંબીજનોમાં સાત્ત્વિક ભાવ જાગ્યો, દેહ પસીનાથી ભીંજાયે ! આંખમાં હર્ષાશ્રુ આવ્યો, રોમાંચ થયો, આકંઠ થઈ રડતાં તથા ઘુજતાં પ્રાણ સ્થિર થાયો, ચિત્ત શાંત થાયો, નાના-મોટા સર્વ ભેદ તથા દુશ્મનાવટ નષ્ટ થયો. આ સર્વ ગુરુકૃપાનાં જ ચિહ્ન છે. આવા ભાવ તમારામાં જાગે ત્યારે ચોક્કસ માન્યો કે તમારા પર ગુરુ પ્રસન્ન થયા છે અને આત્મદર્શનના માર્ગે દોરી રહ્યા છે. તેથી જ માયાના બંધનમાંથી છૂટવાનો શ્રેષ્ઠ માર્ગ બાબાનું સર્વભાવે સંપૂર્ણ શરણ પકડવામાં જ છે. વેદ પણ તમને માયાના સાગરની પાર લઈ શકે તેમ નથી. એ વસ્તુ તો માત્ર સદ્ગુરુ જ કરી શકે તેમ છે. પ્રાણીમાત્રમાં ઈશ્વરદર્શન પણ સદ્ગુરુ જ કરાવશે.

પાવન કરેલ પુસ્તકદાન : શ્રી બાબાએ આપેલ વિવિધ ઉપદેશનું વર્ણન અગાઉના અધ્યાયમાં આપ્યું છે. હવે અહીં આપણે એક વધુ પ્રકાર જોઈએ. કેટલાક

ભક્તો જે ગ્રંથને બાબાના સ્પર્શ વડે પાવન કરાવ્યા પછી વાંચન શરૂ કરવાથી અભ્યાસ સફળ થશે એવું માનતા હતા. આવા પાવન કરેલ ગ્રંથ નિત્ય વાંચતાં જાણે બાબા જ ત્યાં હાજર હોય એમ લાગતું. એક વાર કાકા મહાજની એકનાથી ભાગવતની પ્રત શિરડી લાવ્યા. શામાએ એ ગ્રંથ વાંચવા લીધો અને સાથે લઈ મસીદમાં આવ્યા. બાબાએ તેની પાસેથી ગ્રંથ લઈ તેનાં પાનાં આમતેમ ફેરવી સ્પર્શ કરીને શામાને પાછો આપી કહ્યું, “તું આ ગ્રંથ રાખજે.” ત્યારે શામાએ કહ્યું, “એ ગ્રંથ તો કાકાનો છે. તેમને પાછો આપી દેવાનો છે.” બાબા બોલ્યા, “ના, એ ગ્રંથ હું તને આપું છું. માટે તું રાખજે. એ તારા કામનો છે.” આમ શામાને બાબા ઘણાં પુસ્તક આપતા. થોડા દહાડા પછી વળી એ ભાગવતની બીજી પ્રત કાકા મહાજની લઈ આવ્યા અને બાબાના હાથમાં આપી. બાબાએ સ્પર્શ કરી એ પ્રસાદીનો ગ્રંથ તેને પાછો આપીને કહ્યું, “આ ગ્રંથ બરાબર સાચવજે. તેથી તારી સ્થિતિ સુધરશે.” કાકાએ પ્રણામ કરી તેનો સ્વીકાર કર્યો.

શામા અને વિષ્ણુસહસ્રનામ : બાબાના પરમ ભક્ત શામાને વિષ્ણુસહસ્રનામનું પુસ્તક પ્રસાદ તરીકે આપવાની બાબાએ એક વાર ઇચ્છા કરી. એક રામદાસી શિરડીમાં આવીને રહ્યો. તે નિત્ય પ્રાતઃકાળમાં વહેલો ઊઠી દાતાણ કરી સ્નાન કરી પછી ભગવાં પહેરી ભસ્મ લગાવી વિષ્ણુસહસ્રનામનો પાઠ કરતો અને પછી શ્રદ્ધાપૂર્વક અધ્યાત્મરામાયણ વાંચતો. આ ગ્રંથનો તે પુનઃ પુનઃ પાઠ કરતો. વિષ્ણુસહસ્રનામથી શામાને પરિચિત કરાવવાની બાબાએ ઇચ્છા કરી. તેથી પેલા રામદાસીને બોલાવ્યો અને કહ્યું, “મને પેટમાં બહુ દુખે છે. માટે તું સોનામુખી લઈ આવ. સોનામુખી વગર આ દર્દ મટવાનું નથી. માટે તું હમણાં જ જઈને બજારમાંથી સોનામુખી લઈ આવ.” રામદાસી વાંચવાનું બંધ કરીને બજારમાં ગયો. બાબા બેઠક પરથી ઊઠ્યા અને રામદાસી જે સ્થળે વાંચતો હતો ત્યાં જઈ તેની વિષ્ણુસહસ્રનામની પોથી લઈને બેઠક પર આવ્યા. શામાને કહ્યું, “આ પોથી અકસીર કિંમતી છે. હું તને ભેટ આપું છું. તું તે વાંચજે. એક વાર મને ભારે પીડા ઉપડી, છાતીમાં દુઃખાવો થયો અને પ્રાણ નીકળી જવા લાગ્યો. એવા અણીના વખતે હું આ પોથી વાંચી ગયો, તો મને તેનાથી ભારે રાહત મળી. જાણે અલ્લાએ જાતે આવી મને બચાવી લીધો ! આજ હું તને એ આપું છું. તું ધીમે ધીમે કટકે કટકે વાંચજે. નિત્ય ઓછામાં ઓછું એક જ નામ વાંચીશ તોપણ તારું કલ્યાણ થશે.” શામાએ ઉત્તર દીધો, “બાબા, મારે એ પોથી નથી જોઈતી. તેનો માલિક

પેલો રામદાસી ગાંડો, જક્કી અને ચીડિયો છે. તે મારી જોડે કબ્રિયો કરશે. વળી પોથીના બાળબોધ અક્ષર પણ હું ઉકેલી નહિ શકું.”

શામાએ લાગ્યું કે રામદાસી જોડે લઢાવવાની બાબાની આ યુક્તિ છે. પણ પોતાના કલ્યાણની કેવી ઊંચી ભાવના બાબાના હૃદયમાં હતી તેની શામાને ખબર નહોતી. શામા ભલાભોળા પણ બાબાના પરમ ભક્ત હતા. તેથી તેમના કંઠમાં વિષ્ણુસહસ્રનામની માયા પહેરાવવાની બાબાની ઇચ્છા થઈ. પોતે તેને સંસારી દુઃખમાંથી મુક્ત કરવા માગતા હતા. ભગવાનના નામનો મહિમા પ્રસિદ્ધ છે. પ્રભુનું નામોચ્ચારણ જ સર્વ પાપદુષ્ટવૃત્તિઓમાંથી મનુષ્યને અચાવી લે છે તથા જન્મમરણના ફેરામાંથી મુક્ત કરે છે. તેના જેટલી બીજી કોઈ સાધના સહેલી નથી. મનને પવિત્ર કરનારી એ ઉત્તમ દવા છે. તેમાં કોઈ વિધિવિધાનની જરૂર નથી અગર કોઈ નિષેધ નથી. તે સાધના જેટલી સરળ છે તેટલી જ સચોટ પણ છે. બાબાની ઇચ્છા હતી કે શામા એ સાધના કરે. તેથી બાબાએ તેને એ પરાણે વળગાડી. કહેવાય છે કે વર્ષો પૂર્વે એકનાથ મહારાજે એક કંગાલ પડોશીને વિષ્ણુસહસ્રનામ આ રીતે જ પરાણે વળગાડ્યું હતું; જેથી તેનો ઉદ્ધાર થયો હતો. વિષ્ણુસહસ્રનામનું વાચનઅધ્યયન મનને પવિત્ર કરવાનો સરળ ધોરી માર્ગ છે. માટે બાબાએ એ પોથી તેને પરાણે આપી.

પેલો રામદાસી સોનામુખી લઈને તુરત પાછો આવ્યો. અણ્ણા ચિંચણીકર ત્યાં જ હતા. તેમને નારદવેડા કરવાનું મન થયું. તેથી તેના બજારમાં ગયા પછી જે બન્યું હતું તે બધું રામદાસીને કહી દીધું. એથી રામદાસીનો પિત્તો ગયો. તે શામા પર ક્રોધે ભરાઈને ગાળો દેતાં બોલ્યો, “તેં જ બાબાને ચડાવીને પેટમાં દુખવાના બહાને સોનામુખી લાવવા મને બજાર મોકલવાનું કાવતરું ઊભું કર્યું અને મારી પોથી લઈ લીધી છે. જો એ પોથી તું પાછી નહિ દે તો હમણાં જ તારું માથું હું ભાંગી નાંખવાનો છું.” શામા તેને શાન્તિથી સમજાવવા માંડ્યા પણ એ તો માનતો જ નહોતો. છેવટે બાબાએ તેને પ્રેમથી કહ્યું, “અરે રામદાસી, તને શું થઈ ગયું છે ? આવું તોફાન કેમ કરે છે ? શું શામા આપણું છોકરું નથી ? તું અમસ્તો તેની જોડે કેમ લડે છે ? આવો કબ્રિયાખોર તું ક્યાંથી નીકળ્યો ? જરા નરમાશથી બે મીઠાં વેણ નથી કહી શકતો ? તું આવો રામદાસી છે ? નિત્ય આવી પવિત્ર પોથી વાંચે છે છતાં હજુ મન તો પવિત્ર કર્યું નથી ? તારા વિકાર શમ્યા જ નથી ! તારે તો

દરેક વાતમાં શાન્તિ રાખવી જોઈએ. આ પોથી પર આવી મમતા રાખવી તને શોભે છે ? સાચો રામદાસી આવી મમતા જ ન રાખે. માત્ર આ પોથી માટે તું શામા જેવા છોકરા જોડે કબ્રિયો કરવા બેઠો છે ? જા જા, તારી જગાએ બેસ. પૈસા દેતાં પોથી તો પુષ્કળ મળે છે. જરા વિચાર કર અને વિવેકી થા. આ પોથીની શું કિંમત છે ? બાબાને કંઈ તેની પડી નહોતી. મેં પોતે જ લઈને તેને આપી છે. તને તો એ બધાં નામ મોઢે થઈ ગયાં છે. મને લાગ્યું કે શામા એ વાંચે તો તેને લાભ થાય. માટે એ પોથી મેં તેને આપી છે.”

બાબાનાં આ વચનો કેવાં નમ્ર, અમૃત જેવાં મીઠાં હતાં ! તેની અસર તરત થઈ. રામદાસી શાંત થઈ ગયો અને શામાને કહ્યું, “આ પોથીના બદલામાં તું મને એક પંચરત્ન ગીતા આપજે.” શામાએ રાજ થઈને કહ્યું, “એમ કેમ ? આના બદલામાં દસ કહે તો દસ નકલો આપીશ.”

આમ છેવટે આ વાતનું સમાધાન થયું. પણ એ પ્રશ્ન થાય છે કે રામભક્ત રામદાસીએ કૃષ્ણની ગીતા કેમ માગી ? વળી મસીદમાં બેસી બાબા પાસે આવા ધાર્મિક ગ્રંથો તે શા વાસ્તે વાંચતો હતો ? અને બાબાની હાજરીમાં તેણે આવો કબ્રિયો કેમ કર્યો ? આમાં દોષ કોને દેવો એ જ ખબર પડતી નથી. પણ મને તો લાગે છે કે આ પ્રકાર બન્યો ન હોત તો આ વિષયનું મહત્ત્વ, ભગવાનના નામનું મહત્ત્વ, વિષ્ણુસહસ્રનામના અધ્યયનનું મહત્ત્વ એ કંઈ શામાના દિલમાં વસી શક્યું ન હોત. ભક્તને પ્રેરણા કરી બોધ દેવાની બાબાની પદ્ધતિ જ આવી અનોખી હતી. એ પછી શામાએ એ પોથીનું વાંચન ક્રમશઃ શરૂ કર્યું અને તે તેમાં એવા પારંગત થયા કે શ્રી બુટીના જમાઈ અને પુના એન્જિનિયરિંગ કોલેજના પ્રિન્સિપાલ બાબાના પરમ ભક્ત શ્રી નારકે જેવાને તેનો અર્થ કરી સમજાવી શકતા હતા.

વિઠ્ઠલદર્શન : શિરડીમાં કાકા દીક્ષિત એક દહાડો પ્રાતઃકાળમાં સ્નાન કરી ધ્યાન કરતા હતા ત્યારે તેમને વિઠ્ઠલનું દર્શન થયું. પછી બાબાના દર્શને મસીદમાં ગયા ત્યારે બાબાએ પૂછ્યું, “વિઠ્ઠલ પાટીલ આવ્યો હતો ? તેં તેનાં દર્શન કર્યાં ? એ ઝટ ભુલાવામાં નાંખી દે તેવો છે. તેને દઢ પકડી રાખજે. નહિતર તને ભૂલથાપ આપીને નાસી જશે. એ જ બપોરે એક ફેરિયો વિઠ્ઠલની મહેલી પચીસ છબીઓ લઈ વેચવા આવ્યો. દીક્ષિતને આજે સવારે ધ્યાનમાં વિઠ્ઠલના જે સ્વરૂપનાં દર્શન થયાં હતાં એ જ સ્વરૂપ આ છબીઓમાં પણ હતું. એ જોઈ દીક્ષિતને આશ્ચર્ય થયું અને

બાબાનાં વચનો યાદ આવ્યાં. એથી રાજી થઈને તેણે એક છબી ખરીદી અને પોતાની પૂજામાં રાખી.”

ગીતા-રહસ્ય : બ્રહ્મવિદ્યાનું અધ્યનન કરનાર ભક્તો પર બાબા સદા પ્રેમ રાખતા અને ઉત્તેજન આપતા હતા. એક વાર બાપુસાહેબ જ્ઞેગનું ટપાલમાં પાર્સલ આવ્યું, જેમાં લોકમાન્ય ટિળક રચિત ‘ગીતા રહસ્ય’ની એક પ્રત હતી. એ પાર્સલ બગલમાં રાખી જ્ઞેગ મસીદમાં આવ્યા. બાબાને સાષ્ટાંગ પ્રણામ કરતાં એ પાર્સલ બાબાના ચરણમાં પડ્યું. તેથી બાબાએ પૂછ્યું, ‘આમાં શું આવ્યું છે ?’ જ્ઞેગે ત્યાં જ પાર્સલ ઉઘાડી એ ગ્રંથ બાબાના હાથમાં આપ્યો. થોડી વાર તેનાં પાનાં આમતેમ ફેરવીને બાબાએ ખિસ્સામાંથી એક રૂપિયો એ પુસ્તક પર મૂકીને તે જ્ઞેગના હાથમાં મૂક્યું અને બોલ્યા, “આ ગ્રંથ પૂરો વાંચજે, તને લાભ થશે.”

દાદાસાહેબ ખાપડે : શ્રી ખાપડેનું વર્ણન આપી આ અધ્યાય પૂરો કરીએ. એકવાર દાદાસાહેબ ખાપડે સહકુટુંબ શિરડી આવી થોડા માસ રોકાયા હતા. (તેમની ડાયરી સાઈલીલા માસિકના પહેલા અંકમાં પ્રગટ થઈ છે.) દાદાસાહેબ સામાન્ય માણસ નહોતા, અમરાવતીના ખૂબ શ્રીમંત-પ્રસિદ્ધ વકીલ હતા અને દિલ્લીની સ્ટેટ કાઉન્સિલના સભ્ય હતા. ભારે બુદ્ધિશાળી વક્તા હતા. છતાં બાબા પાસે એક શબ્દ બોલવાની હિંમત કરતા નહોતા. ઘણાખરા ભક્તો બાબા પાસે શાંત ન બેસતાં દલીલો કરતા પણ શ્રી ખાપડે, શ્રી નૂલકર અને શ્રી બુટી; એ ત્રણ ભક્તો હમેશાં મૂંગા જ બેસતા. તે ત્રણે નમ્ર-સરળ સ્વભાવના વિવેકી સજ્જન હતા. પસંદગીના ગ્રંથનું વિવેચન કરી બીજાને સમજાવવા દાદાસાહેબ સમર્થ હતા. પણ મસીદમાં બાબા પાસે તે એક શબ્દ પણ બોલતા નહિ. બ્રહ્મદર્શન કરનાર તથા બ્રહ્મરૂપ બનેલ પુરુષ પાસે વેદોમાં ગમે તેવો પારંગત થયેલો માણસ ઝાંખો જ લાગે છે. દાદાસાહેબ ચાર માસ શિરડી રોકાયા અને તેમનાં પત્ની સાત માસ ત્યાં રહ્યાં. શિરડીનો વાસ બન્ને જણને બહુ ગમતો હતો. શ્રદ્ધાળુ ભક્તિમાન ખાપડેનાં પત્ની બાબા પર બહુ પ્રેમ રાખતાં. નિત્ય સવારે જાતે રસોઈ કરી બપોરે મસીદમાં નૈવેદ્ય લઈ આવતાં અને બાબાના આરોગ્યા પછી બીજા એક કલાક પછી તે ઘેર જઈને જમતાં હતાં. તેમની દૃઢ ભક્તિ બાબાને બહુ ગમતી. એક દહાડો મધ્યાહ્ને પુડલા, પૂરી, ખીર, ભાત, દાળ લઈ આવ્યાં. પણ તે દહાડે પોતે એકદમ ઊંઠીને જમવાના સ્થળે જઈ થાળ પરથી કપડું ઊપાડીને ઉત્સાહથી બધી ચીજો ખાવા લાગ્યા. ત્યારે

શામાએ પૂછ્યું, “દેવ, આ કેવો પક્ષપાત કહેવાય ? બીજાના નૈવેદ્યના ભાણા સામું તમે જોતા નથી અને એમના નૈવેદ્યનું ભાણું ઉતાવળ કરીને જમ્યા. એમનું ભાણું શાથી એવું સ્વાદિષ્ટ લાગ્યું ? અમે તો કંઈ સમજતા નથી.” તે વખતે બાબાએ ખુલાસો કર્યો, “ ખરેખર આ ભોજન અસામાન્ય છે. પૂર્વજન્મમાં આ બાઈ એક વ્યાપારીની ગાય હતી ને તે ખૂબ દૂધ દેતી હતી. પછી એ ગુજરી ગઈ અને એક માળીના ઘેર અવતરી. એ પછી તે એક ક્ષત્રિયની પુત્રી જન્મી અને મોટી થઈ વેપારીને પરણી. તે પછી તેનો જન્મ બ્રાહ્મણને ત્યાં થયો હતો. દીર્ઘકાળ પછી મેં તેને દીઠી. માટે મને આજે તેના ભાણામાંથી પ્રેમના થોડા મીઠા કોળિયા ભરવા દે.” એટલું બોલી બાબા એ નૈવેદ્ય જમી ગયા અને હાથમોઢું ધોઈને સંતોષના ઓડકાર ખાધા; પછી બેઠક પર આવીને બેઠા. શ્રીમતી ખાપડે નમસ્કાર કરીને પગ દાબવા લાગ્યાં અને બાબા તેની જોડે વાતો કરવા લાગ્યા. તેમનો હાથ થાબડવા માંડ્યા આમ અન્યોન્ય થતી સેવા જોઈને શામાએ ટકોર કરી કહ્યું, “આ પણ ઠીક ચાલે છે. ભક્ત અને ભગવાન એકબીજાની સેવા કરે છે. એ દૃશ્ય પણ અજબ છે!” તેમની હૃદયપૂર્વકની સેવાથી રાજી થઈ ધીમા આકર્ષક મૃદુ સ્વરે બાબાએ તેને સદા ‘રાજ્જરામ, રાજ્જરામ’નો જપ કરવાની આજ્ઞા કરી અને બોલ્યા, “જે તું એ જપ કરીશ તો તારો જીવનહેતુ સફળ થશે. ચિત્તની શાન્તિ મળશે અને તને ખૂબ લાભ થશે.” આધ્યાત્મિક વાતોથી અપરિચિત લોકોને આ વાત સામાન્ય લાગશે, પણ ખરી રીતે એવું નથી. શિષ્યને ગુરુની શક્તિ-સમર્પણનું જ આ એક દૃષ્ટાંત છે. બાબાનાં આ વચનો સચોટ હતાં. એ બહેનના અંતરમાં તે બરાબર ચોંટી ગયાં.

ગુરુશિષ્યના સંબંધદર્શક જ આ દૃષ્ટાંત છે. બન્નેએ એકબીજા પર પ્રેમ રાખીને અન્યોન્ય સેવા કરવાની છે. ગુરુશિષ્યમાં કશો ભેદ કે તફાવત નથી. બન્ને એક જ છે. એક વિના બીજું રહી શકતું નથી. શિષ્ય ગુરુચરણ પર મસ્તક મૂકે છે એ તો બાહ્ય દર્શન છે. અંતરથી તો બન્ને એક જ છે. એ બે વચ્ચે ભેદ જ્ઞેનાર કાચા છે, પૂર્ણ નથી.

સ્વસ્તિ શ્રી સંતસજ્જનપ્રેરિતે ભક્તહેમાડપંતવિરચિતે

શ્રી સાઈસમર્થસચ્ચરિત્રે “પોથીદાન” નામ

સત્તાવીસમો અધ્યાય સંપૂર્ણ

। શ્રી સદ્ગુરુસાઈનાથાર્પણમસ્તુ । શુભં ભવતુ ।